

ΟΤΑΝ ΣΠΑΣΗ ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΤΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, ΜΠΑΡΜΠ-ΑΡΓΥΡΗΣ

‘Ο ὑπηρετής τακτοποιεῖ τὰ καθίσματα καὶ τὰ τραπεζάκια. ‘Ο Μάρμπ-‘Αργύρης τὸν κυττάζει.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ -- Βοήθησέ με Μπαρμπ-‘Αργύρη νὰ βάλουμε αὐτὸ τὸ τραπέζι στὴ μέση.

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ — ‘Εγὼ ἦρθα νὰ ξανασάνω καὶ βρῆκα μαλλὶ νὰ ξάνω, πὺν λέει κ’ ἡ παροιμία. Τί τὸ θέλεις τὸ τραπέζι στὴ μέση;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ — Νά! Γί’ αὐτὴ τὴ θεατρίνα πὺν θὰ κάνη τὴν παράσταση. Δὲν τὸ ξέρεις πὺς θάχουμε παράσταση ἀπόψε; Τὸ τραπέζι θὰ εἶναι, νὰ ποῦμε, σὰ βῆμα.

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ — Δὲ μᾶς λὲς λοιπὸν πὺς θὰ βγάλῃ λόγο;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ — Τί νὰ σοῦ πῶ; Ξέρω κ’ ἐγώ; Λόγο, παράσταση, αὐτὴ τὸ ξέρε. ‘Ομως ἄκουσα νὰ λένε, πὺς θὰ κάνη τὴν ‘Οφέλια, μιὰ πὺν τρελλάθηκε λέει γιὰ ἓνα τρελλό βασιλόπουλο. ‘Ελα, δῶσέ μου τώρα ἓνα χέρι νὰ βάλουμε τὸ τραπέζι στὴ μέση.

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ — Τὸν βοηθάει καὶ κουβαλοῦνε τὸ τραπέζι στὴ μέση. Τὴν κακομοίρα! Καὶ τὸ βασιλόπουλο ἀπὸ τί τρελλάθηκε;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ — Πολλὰ μὲ ρωτᾷς, Μπαρμπ-‘Αργύρη! Ξέρω ‘γώ. ‘Απὸ ἔρωτα θὰ τρελλάθηκε κι’ αὐτό. ‘Ολοι ἀπὸ τὸν ἔρωτα τρελλαίνονται σ’ αὐτὸν τὸν κόσμο. Δὲν μοῦ λὲς ἀλήθεια; Θαρῶν τ’ ἀφεντικό σου σὴν παράσταση.

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ — Δὲν ξέρω. Σὲ λίγο. ‘Ακου νὰ σοῦ πῶ. Ποιὰ ἦτανε ἡ κυρία πὺν σοῦ μιλοῦσε προτιέτερα σὴν πόρτα;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ — Μιὰ κυρία ἀπ’ τὴν ‘Αλεξάνδρεια πὺν κάθεται στὸ ἄλλο ξενοδοχεῖο. ‘Ηρθε νὰ ρωτήσῃ τί ὥρα θὰ γίνη ἡ παράσταση.... Λοιπόν. Εὐχαριστῶ ‘Αργύρη. ‘Εγὼ πάω νὰ συγγυρίσω τίς κάμαρες.

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ — Γιὰ τὴν κάμαρη τοῦ ἀφέντη μὴ λάβῃς τὸν κόπο. Τὸ κρεβάτι του εἶναι ὅπως τῶστρωσες. ‘Ο ἀφέντης δὲ κοιμήθηκε τὴ νύχτα.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ — Καὶ τί ἔκανε ; Κυνηγοῦσε τὰ κουνούπια ; Γιὰ τίς κατσαρίδες ;

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ — Ξέρω γώ. Γύριζε στοὺς φεγγάρι, εἶχε αὐπνία. Τὸ φεγγάρι ξέρεις τονὲ χτυπάει κατακούτελα. Μὴν τὰ ρωτᾷς !

ΥΠΗΡΕΤΗΣ — Κ' ἐμένα μὲ χτυποῦσε μιὰ φορὰ, σὰν ἀγαποῦσα τὴ Βασίλω. Ὅλη τὴ νύχτα γύριζα στὰ σοκάκια. Τώρα ποὺ τηνὲ πῆρα δὲ μὲ χτυπάει οὔτε ὁ Ἥλιος. Ρώτα τὴ νὰ σοῦ πῇ τί τραβάει ὡς νὰ μὲ ξυπνήσῃ. Χασμουριέται. Γεῖά σου Μπάριμπ-Ἀργύρη.

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ — Καλὴ δύναμι. Στὸ καλὸ . . .

Φεύγει ὁ ὑπηρέτης.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ, μοναχὸς του.

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ — Ἦρθε νὰ ρωτήσῃ γιὰ τὴν παράσταση. . . Πάει νὰ πῇ δηλαδὴ πὼς ὁ ἀφέντης.... Ἡ ψιλὴ χουβέντα ποῦχανε στήσι ψὲς τὸ βράδυ κάτω στὰ μπάνια δὲ μοῦ πολυάρεσε. Ἀμ' ἡ ἄλλη ; Τί θὰ γίνῃ μὲ τὴν ἄλλη ; Ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του. Καλὰ ἔλεγα ἐγὼ νὰ φύγουμε μίαν ὥραν ἀρχήτερα ἀπὸ δωπέρα.

Ἡ Δώρα μπαίνει ἀπὸ τὴ δεξιὰ θύρα κυττάζοντας προφυλακτικὰ γύρω της.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ, ΔΩΡΑ

ΔΩΡΑ — Ἐσὺ εἶσαι ἐδῶ Μπαριμπ-Ἀργύρη ;

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ — Ἐγώ, κοκκίνα μου.

ΔΩΡΑ — Ποὺ εἶναι ὁ Μπαμπᾶς ;

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ — Κάτω στοὺς καφενεῖο. Τῶχουνε στρώσει στὰ χαρτιά.

ΔΩΡΑ — Τί ἔχει ὁ μπαμπᾶς σήμερα, Μπάριμπ-Ἀργύρη ; Μοῦ φαίνεται συλλογισμένος. Καὶ τί χλωμὸς ποὺ ἦτανε τὸ πρωῒ ! Σὰν νὰ μὴν εἶχε κοιμηθεῖ ὅλη τὴ νύχτα.

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ — Μπᾶ ! Πὼς ; Κοιμήθηκε. Δὲν εἶνε τίποτε. Νευρικά εἶνε. Τὰ συνειθίζει ὁ ἀφέντης.

ΔΩΡΑ — Φέρε μου ἓνα καλαμάρι Μπάριμπ-Ἀργύρη. Ἐχω νὰ γράψω μερικὲς κάρτες γιὰ τὸ Μοναστήρι. Ἀναστενάξει. Ὁ Μ-Ἀργύρης φέρνει τὸ καλαμάρι καὶ τὸ βάζει σ' ἓνα μικρὸ τραπεζάκι. Ἡ Δώρα κάθεται καὶ ἀρχίζει νὰ γράφῃ. Ὁ Μ. Ἀργύρης στέκεται καὶ τὴν κυττάζει. Δὲν πᾶς νὰ ἰδῇς Μπάριμπ-Ἀργύρη μήπως σὲ θέλει τίποτε ὁ μπαμπᾶς ; Μ' ἀνησυχῆσε σήμερα.

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ — Αὐτὸ ἔλεγα καὶ ἐγὼ κοκκίνα μου. Πάω. Ὁ Μ-Ἀργύρης φεύγει. Ἡ Δώρα γράφει.

ΔΩΡΑ — Διαβάξει ἐνῶ γράφει. «Ἀγαπητή μου Ἐλη! Φαντάζομαι τί παράπονα θάχης μ' ἐμένα. Θὰ λὲς πὼς ξελογιάσθηκα καὶ ξέχασα τὶς ὥραιες μέρες ποὺ περάσαμε στὸ μοναστήρι μαζῇ. Καὶ ὅμως αὐτὴ τὴ στιγμή, ποὺ εἶμαι μελαγχολικὴ, ὁ νοῦς μου πετᾷ σ' ἐσένα καὶ θέλω νὰ σοῦ πῶ τόσα-τόσα πολλὰ..... Θὰ σοῦ γράψω ἀργότερα ἓνα ἐκτεταμένο γράμμα. Πές μου ὅμως πρῶτα πὼς δὲν θὰ ζηλέψης ἂν σοῦ ξεμολογηθῶ πῶς....

Τὴ στιγμή αὐτὴ παίνει μέσα ὁ Νίκος, στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν του.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΝΙΚΟΣ, ΔΩΡΑ

ΝΙΚΟΣ — Δώρα...

ΔΩΡΑ — Ἡ Δώρα πετάγεται ἀπάνω ἐντρομη. Ἄχ! Θεέ μου. Πὼς ἤρθατε ἐδῶ κύριε Νίκο. Ἄν μᾶς εὔρουν μονάχους! Πὼς τρέμω.

ΝΙΚΟΣ — Τὴν πλησιάζει. Μὴ φοβᾶσαι, Δώρα. Δὲν εἶναι κανένας νὰ μᾶς ἰδῇ. Ὅλοι εἶναι κάτω στὸ καφενεῖο, Ὁ μπαμπᾶς σου παίζει. Δῶσε μου τὸ χεράκι σου νὰ τὸ φιλήσω.

ΔΩΡΑ — Ὅχι, κύριε Νίκο, ὄχι φύγετε. Φοβᾶμαι. Τρέμω. Κύριε Νίκο...

ΝΙΚΟΣ — Τῆς ἀρπάζει τὸ χέρι καὶ τῆς τὸ φιλεῖ. «Κύριε Νίκο»!... Ἔτσι μιλοῦνε; Ὡραία δεσποινὶς Δώρα. Τί μοῦ ὑποσχεθήκατε;

ΔΩΡΑ — Ἦσυχασμένη λιγάκι. Ὅχι. Ἐσεῖς δὲ θέλω νὰ μὲ λέτε δεσποινίδα Δώρα. Θὰ σᾶς θυμώσω.

ΝΙΚΟΣ — Τίποτε. Θὰ σᾶς λέω δεσποινίδα Δώρα, ὅσο μὲ λέτε κύριε Νίκο. Μάλιστα δεσποινίς....

ΔΩΡΑ — Ἐ! καλὰ, καλὰ. Ὅρίστε. Νίκο! Σᾶς εἶπα Νίκο.

ΝΙΚΟΣ — Τὴ τραβάει ἀπάνω του μὲ τὰ δύο του χέρια καὶ τὴν φιλεῖ στὸ μάγουλο. Δώρα...

ΔΩΡΑ — Τραβιέται πίσω. Τί μοῦ κάματε; Σκύβει κάτω. Πὼς ντρέπομαι τώρα. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς κυττάξω.

ΝΙΚΟΣ — Εἶναι ἡ δευτέρη φορὰ, Δὲν εἶναι;

ΔΩΡΑ — Πάντα σκυμμένη. Ναί. Μὰ τὴν πρώτη φορὰ ἦταν σκοτεινά. Δὲ θυμᾶσθε;

ΝΙΚΟΣ — Τὸ τρίτο θὰ εἶναι πάλι στὰ σκοτεινά. Καὶ θὰ εἶναι μεγάλο, μεγάλο φιλάκι χωρὶς τέλος.

ΔΩΡΑ — Θλιβερά. Τώρα.... Μάλιστα... Πᾶνε ὅλα τώρα... Τώρα ποὺ δὲ μ' ἀφίνει πιά ὁ μπαμπᾶς νᾶρχομαι μαζῇ σας. Ξέρει λείει πὼς ἐγὼ εἶμαι φρόνιμη, μὰ ὁ κόσμος εἶναι κακὸς καὶ ἀρχίζουν νὰ μιλοῦνε.

ΝΙΚΟΣ — Δὲ βαρύνεσαι, Ἐμεῖς θὰ βροῦμε τρόπο. Θὰ ἰδῆς.... Μὴν εἶσαι δειλή....

ΔΩΡΑ — Ἔτσι τὰ λῆτε γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσετε.

ΝΙΚΟΣ — Πάλι πληθυντικό ;

ΔΩΡΑ — Μὴ θυμώσης. Δὲν θὰ τὸ ξαναπῶ. Μὲ παράπονο. Ἐπειτα σὲ λίγες μέρες θὰ φύγωμε. Ἐσεῖς θὰ μὲ ξεχάσετε....

ΝΙΚΟΣ — Πάλι ἐσεῖς ;

ΔΩΡΑ — Ὅχι, μὴ θυμώνης. Νά, τώρα πῆρα θάρρος. Ἐσὺ θὰ μὲ ξεχάσης.... Ἐγὼ ὁμως θὰ πεθάνω, νὰ τὸ ξέρης. Σήμερα τὸ κατάλαβα πὼς θὰ πεθάνω ἅμα φύγω μακριὰ σου.

ΝΙΚΟΣ — Κουτὸ κορίτσι ποῦ εἶσαι. Μήπως ἐγὼ δὲ θάρθω στὰς Ἀθήνας γιὰ τὸ Πανεπιστήμιο ; Θὰ σοῦ γράφω, θὰ μοῦ γράφης ὥ-
ραϊα γραμματάκια, θὰ βλέπομαστε στὸν περίπατο, καμμιὰ φορὰ κρυφά, καὶ ὕστερα, σὰ δὲν θέλῃ ὁ μπαμπᾶς σου, ἕνα ἀμάξι μιὰ νύ-
χτα καί : « Βάρα ἀμαξᾶ. Στὸ Τατόι κατ' εὐθεῖαν ! » Ἔ ;

ΔΩΡΑ — Ἀ ! ὄχι, ὄχι. Μὴν τὸ πῆς αὐτό. Μὴ καὶ φοβᾶμαι ἀπὸ
τώρα. Χτυπάει ἡ καρδιά μου. Ὅχι. Χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ μπαμπᾶς, ποτέ.

ΝΙΚΟΣ — Καλά, καλὰ θὰ ἰδοῦμε. Μὴ θυμώνης !

ΔΩΡΑ — Ὅχι. Μὴν τὸ ξαναπῆς αὐτὸ ποὺ εἶπες. Καλλήτερα νὰ
πεθάνω.

ΝΙΚΟΣ — Τὴν τραβάει ἀπάνω του καὶ τὴν φιλεῖ στὸ στόμα. Νά ! λοι-
πὸν νὰ μάθης νὰ λῆς ὄχι.

Ἀπὸ τὴ μεσιανὴ θύρα μπαίνουνε ἡ Λέλα καὶ ἡ Θεατρίνα, χωρὶς νὰ τοὺς ἐν-
νοήσουν ἡ Δώρα καὶ ὁ Νίκος. Ἀξαφνα, μόλις τοὺς βλέπουν, ἀποχωρί-
ζονται τρομαγμένοι. Ἡ Δώρα σκύβει στὸ τραπέζι σὰ νὰ ζητῇ τὴν κάρτα
της, ὁ Νίκος προσπαθεῖ νὰ δώσῃ στὴ στάση του μίαν σήμασία ποὺ δὲν
τὴ βρῖσκει.

ΔΩΡΑ — Ἀπὸ μέσα της. Ἀχ ! Θεέ μου ! Ἡ Λέλα καὶ ἡ Θεατρίνα
προχωροῦν ἀδιάφορες, μιλῶντας μεταξύ τους.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ παραπάνω, ΛΕΛΑ, ΘΕΑΤΡΙΝΑ.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ — Πρὸς τὴ Λέλα. Τὰ καῦμένα τὰ μικρά. Τοὺς χαλά-
σαμε τὸ εἰδύλλιό τους.

ΛΕΛΑ — Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωή. Πάντα κάποιος... Προχωροῦν ἀδιά-
φορες σὰ νὰ μὴν ἐπρόσεξαν. Ἡ Δώρα ἀπομακρύνεται ταραγμένη ἀπὸ τὸ Νίκο
καὶ κάνει πὼς κάτι ζητεῖ στὸ τραπέζι. Πέρνει τὴν καρτολίνα της καὶ φεύ-
γει πρὸς τὴν κάμαρή της. Ὁ Νίκος μὲ ἀδιάφορο ὕφος, ἀλλὰ μὲ φανερὴ τα-
ραχὴ προχωρεῖ πρὸς τὴ μεσιανὴ θύρα καὶ φεύγει. Ἡ Λέλα καὶ ἡ Θεατρίνα
προχωροῦν ἀγκαλιασμένες καὶ κάθονται σ' ἕνα καναπέ.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΛΕΛΑ, ΘΕΑΤΡΙΝΑ

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ — Ένα ειδύλλιο. Έ;

ΛΕΛΑ — Άλλοίμονο! Στὴ ζωὴ ὅλες οἱ τραγωδίες ἀρχίζουσιν σὰν ειδύλλια. Ὁ Θεὸς νὰ τὰ φυλάξῃ τὰ καυμένα τὰ μικρά. Σὲ λίγο. Ξέρεις ποιά εἶνε αὐτὴ ἡ μικροῦλα;

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ. — Ποιά;

ΛΕΛΑ — Ἡ κόρη τοῦ Τάσσου.

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ — Τελείωσέ μου ἀλήθεια τὴν ὁμιλία πού μου ἀρχισες. Ἐλα κάθισε ἐδῶ κοντά μου.

ΛΕΛΑ — Βλέπω σοῦχουν ἐτοιμάσει πιά γιὰ τὴν ἀπαγγελίαν σου.

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ — Μὴ μοῦ ἀλλάξῃς κουβέντες. Ἡ ἀπαγγελία μου δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου. Μιά πού βρέθηκα στὰ λουτρά γιὰ τὴν ἰσχυαλία μου δὲν μπόρεσα νὰ ξεφύγω αὐτὴ τὴν ἀγχαρία. Ἐκεῖνο πού μ' ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ ἱστορία σου. Λέγε μου, Λέλα. Ἐλα, χρυσό μου. Ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ.

ΛΕΛΑ — Ξερά. Σοῦ τὰ εἶπα ὅλα.

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ. Δὲν μοῦπες τίποτε. Μοῦπες μονάχα πῶς ὁ Τάσος ταράχθηκε πολὺ ἅμα σέ εἶδε ἐδῶ. Τὸν ἀγαπᾷς πάντα;

ΛΕΛΑ — Αὐτὸ εἶναι πού δὲν ξέρω κ' ἐγώ.

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ — Ὅμως ἦρθες νὰ τὸν βρῇς ἐδῶ ἐνῶ ἤξερες πῶς ἔχει τώρα μαζὶ τοὺς κόρη του καὶ δὲν ἔπρεπε νάρθῃς.

ΛΕΛΑ — Δὲν ξέρω κ' ἐγώ πῶς βρέθηκα μέσα στὸ βαπόρι καὶ πῶς βρίσκομαι ἐδῶ. Μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι ὑπνοβάτης καὶ μία δύναμι μὲ διευθύνει πού δὲν μπορῶ νὰ τῆς ἀντισταθῶ. Ἦθελα νὰ τὸν ἰδῶ ἀκόμα μιὰ φορὰ. Νόμιζα πῶς αὐτὸ θὰ μ' ἔφθανε. Ὑστερα εἶδα πῶς δὲν μ' ἔφθανε.

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ — Αὐτὸς σ' ἀγαπάει πάντα;

ΛΕΛΑ — Οἱ ἄνδρες δὲν ἀγαποῦν ποτέ.

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ — Καὶ ὅμως μοῦχες πῇ ὅτι σοῦ ὑποσχέθηκε, πῶς ὅταν ἀποκαταστήσῃ τὴν κόρη του, ὅταν ξαναγίνῃ ἐλευθέρου καὶ δὲν θὰ φοβᾶται πιά τὴν κρίσι τοῦ κόσμου, θὰ ζήσῃ πάντα μαζὶ σου. Δὲν εἶναι ἔτσι;

ΛΕΛΑ — Μοῦ τὸ εἶπε. Κλαίει. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς μοῦ τὸ εἶπε.

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ — Γιὰτί κλαῖς Λέλα;

ΛΕΛΑ — Ἀχ! μὴ μ' ἐρωτᾷς περισσότερα.

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ. — Πές μου, Λέλα μου.

ΛΕΛΑ — Τὸ ἐμπόδιο δὲν ἦταν ἡ κόρη του. Ἡ ταραχὴ τοῦ δὲν ἦταν ἡ κόρη του. Τὰ ἔμαθα ὅλα χθὲς τὸ βράδυ.

Ἡ ΘΕΑΤΡΙΝΑ — Τί ;

ΛΕΛΑ — Τὸ ταξειίδι του στὰ λουτρά ἦτανε γιὰ νὰ συναντήσῃ μιὰ παλιά του ἐρωμένη. Ἐχθὲς ὅλο τὸ βράδυ ἦτανε μαζί της.

Ἡ ΘΕΑΤΡΙΝΑ — Τὸν ξαναεἶδες ἀπὸ ἐχθὲς.

ΛΕΛΑ — Ὅχι. Τοῦ γράψα ὅμως σήμερα τὸ πρωί.

Ἡ ΘΕΑΤΡΙΝΑ — Τὰ παράπονά σου ;

ΛΕΛΑ — Κάθε ἄλλο Τοῦ γράφα ἐκεῖνα ποῦ τοῦπα καὶ προφορικῶς. Πὼς εἶναι ἐλεύθερος δηλαδὴ νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει. Ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι γυναῖκα γιὰ νὰ ἀφοσιωθῶ, οὔτε νὰ ζηλέψω. Τὸν συμβούλευσα νὰ πανδρευθῇ μὰ μιὰ τίμια γυναῖκα γιὰ τὸ χατήρι τῆς κόρης του καὶ τὸν βεβαίωσα πὼς ἐγὼ θὰ κρατήσω πάντα τὴν καλύτερη ἐνθύμησι τῆς ἀγάπης του καὶ θὰ εἶμαι εὐτυχισμένη νὰ ξέρω πὼς εἶναι εὐτυχής. Ἐγὼ, τοῦ εἶπα, φεύγω. Οἱ γυναῖκες τοῦ εἶδους μου, τοῦ εἶπα, δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν χωρὶς περιπέτειες. Καὶ τὸν ἀποχαιρέτισα ὅσο θερμότερα μποροῦσα, μὲ τὴ διαβεβαίωσι πὼς τὶς λίγες μέρες ποῦ θὰ μείνω ἐδῶ δὲν θὰ δεῖξω πὼς τὸν γνωρίζω.

Ἡ ΘΕΑΤΡΙΝΑ — Θὰ κατάλαβε τὴν εἰρωνεία σου.

ΛΕΛΑ — Οἱ ἄνδρες δὲν καταλαβαίνουν ποτὲ τὴν εἰρωνία τῶν γυναικῶν. Νὰ ἢ ἀπόδειξι. Βγάξει ἀπὸ τὸ σακάκι της ἓνα γράμμα καὶ τὸ δίνει τῆς Θεατρίνας.

Ἡ ΘΕΑΤΡΙΝΑ. — Παίρνει τὸ γράμμα καὶ τὸ διαβάξει. « Ἀγαπητή μου Λέλα, δὲν εἶχα ποτὲ ἀμφιβολία ὅτι ἦσουν μιὰ εὐγενική καὶ τίμια ψυχή. Ἀποχωρίζομαι μὲ τὴν πιδ βαθεῖα λύπη ἀπὸ σένα. Γι' αὐτὸ δὲν θέλω νάχῃς τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία. Τὰ καθήκοντα μου καὶ ἡ στοργή μου γιὰ τὴ Δώρα μοῦ ἐπιβάλλουν θυσίες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ στέρησί σου δὲν εἶναι ἡ μικρότερη. Ἐσὺ εἶσαι νέα καὶ ὥραία κ' ἡ ζωὴ σοῦ χαμογελᾷ ἀκόμα. Σοῦ εἶχομαι κάθε εὐτυχία γλυκειά μου Λέλα. — Τάσος. » Ἡ Θεατρίνα διπλώνει τὸ γράμμα καὶ μένει σκεπτική.

ΛΕΛΑ — Εἰρωνικά. Θαυμάσια ἔ ; Τὰ καθήκοντά του πρὸς τὴ Δώρα πὼς σοῦ φαίνονται ; Καὶ ἡ εὐτυχία ποῦ μοῦ εὔχεται . . .

Ἡ ΘΕΑΤΡΙΝΑ — Ποῦ ξέρεις ἂν δὲν εἶναι εἰλικρινής ; Σοῦ γράφει μὲ τόση συμπάθεια !

ΛΕΛΑ — Ἡ εἰλικρίνεια δὲ μιλεῖ τόσο γλυκά. Μονάχα ἡ ὑποκρισία ἔχει τὸ μέλι στὰ χεῖλια.

Ἡ ΘΕΑΤΡΙΝΑ — Φαίνεται νάγαπᾷ πολὺ τὴν κόρη του. Ποῦ ξέρεις;

ΛΕΛΑ — Ναί. Γι' αὐτὸ φροντίζει νὰ τῆς βρῇ μιὰ μητέρα. Ἐγὼ, τὸ ξέρω, δὲν μποροῦσα νὰ γίνω μητέρα αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ. Ἐγὼ εἶμαι μία λεπρὴ.... Ἄς ἦτανε ὅμως εἰλικρινής.

Ἡ ΘΕΑΤΡΙΝΑ — Ἐσὺ φαίνεσαι νὰ ὑποφέρῃς πολὺ, Λέλα. Δὲν τὸ περιμένα ἀπὸ τὸ χαρακτήρα σου. Ἦσουν τόσο εὐθυμὴ πάντα.

ΛΕΛΑ — Ἡ εὐθυμία δὲν δείχνει πάντα τὴν εὐτυχία. Κάποτε συμβαίνει τὸ ἀντίθετο.

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ — Γνώρισες τοὺς ἄνδρες. Ἐπρεπε νὰ τὸ περιμένης.

ΛΕΛΑ — Κάθε φορὰ πού ἀγαπᾷ κανεὶς ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἄλφα. Ἡ πείρα δὲ χρησιμεύει σὲ τίποτε στὴν ἀγάπη.

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ — Προσπάθησε νὰ τὸν ξεχάσης . . .

ΛΕΛΑ — Θὰ τὸν ξεχάσω. Χαμογελᾷ. Μία προσποιητὴ εὐθυμία ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό της. Ἀλήθεια. Πρέπει νὰ τὸν ξεχάσω.

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ — Μπράβο. Γίνου εὐθυμη. Ἡ μελαγχολία δὲ σοῦ ταιριάζει.

ΛΕΛΑ — Θὰ τὸν ξεχάσω. Σοῦ ὑπόσχομαι πὼς θὰ τὸν ξεχάσω. Εἶναι τὰ τελευταῖα δάκρυα πού χύνω γι' αὐτόν. Νά ! Σκουπίζω τὰ μάτια μου. Ὅλα περάσανε. Πιάνει τὰ χέρια τῆς Θεατρίνας. Φίλησέ με.

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ — Σκύβει νὰ τὴν φιλήσῃ. Μπράβο, Λέλα μου. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο γιὰ τοὺς ἄνδρες. Καθὼς μετακινεῖται αἰσθάνεται ἕναν ζωηρὸ πόνο καὶ φέρνει τὸ χέρι της στὸ ἰσχίον. Ἀχ ! Πὼς πόνεσα ! Αὐτὴ ἡ ἰσχιαλγία. Καὶ σὲ μισὴ ὥρα ἔχω νὰ παραστήσω, Πὼς θὰ κινηθῶ;

ΛΕΛΑ — Δὲν κάνεις μιὰ ἔνεση;

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ — Αὐτὸ ἴσα-ἴσα σκεπτόμουν. Θὰ στείλω νὰ φωνάξω τὸ γιατρό.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Οἱ παραπάνω, ΜΠΑΡΜΠ-ΑΡΓΥΡΗΣ

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ — Καθὼς μπαίνει. Δὲν εἶναι πιὰ ζωὴ αὕτη. Βαρέθηκα μὲ τὰ σωστά μου . . .

ΛΕΛΑ — Νὰ ὁ Μπαρμπ-Ἀργύρης. Θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ πάῃ γιὰ τὸ γιατρό....

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ. Καλησπέρα σας. Πρὸς τὴ Λέλα. Καλησπέρα κυρία μου. Μήπως εἶδατε τὴν κυρία Δώρα ἀποδῶ;

ΛΕΛΑ — Ὅχι Μ-Ἀργύρη δὲ φάνηκε. Ἴσως εἶναι στὴ κάμαρά της.

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ — Ὁ πατέρας της ἀνησυχεῖ πού δὲν κατέβηκε ἀκόμα κάτω. Πάω νὰ ἰδῶ στὴν κάμαρά της, μὲ συγχωρεῖτε. Ἐνῶ φεύγει. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ γίνεται ὅλη τὴ μέρα.

Φεύγει.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΛΕΛΑ, Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ — Πὼς πονῶ !

ΛΕΛΑ — Πᾶμε στὴν κάμαρά σου. Θὰ σοῦ τὰ τοιμάσω ὅλα γιὰ τὴν ἔνεση, σὰν καλὴ νοσοκόμα.

Ἡ ΘΕΑΤΡΙΝΑ — Εἶσαι τόσο καλή, Λέλα μου. Σηκώνονται. Ἡ Λέλα τῆς δίνει τὸ μπράτσο της καὶ τῆς σφίγγει τὸ χέρι Τὰ χέρια σου εἶναι παγωμένα !

ΛΕΛΑ — Δὲν εἶναι τίποτε. Τώρα αἰσθάνομαι πολὺ καλά.

Ἐπιστρέφει ὁ Μ-Ἀργύρης

ΣΚΗΝΗ ENNATH

Οἱ παραπάνω, Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ — Δὲν εἶναι ζωὴ αὐτή. Κλάματα ἀποδῶ, γκρίνιες ἀποκεῖ, νεῦρα . . . Πάλι τὰ ἴδια ἔχομε.

ΛΕΛΑ — Τί τρέχει Μ-Ἀργύρη ;

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ — Τί νὰ τρέχῃ κυρία μου ; Νά. Δὲ θέλει νὰ κατεβῇ κάτω λέει. Εἶναι ἄρρωστη. Τὴν πονεῖ τὸ στομάχι της. Κάθεται σκυμμένη ἀπάνω στὸ μαξιλάρι της καὶ κλαίει. Τώρα ποὺ θὰ πάω νὰ τὸ πῶ τοῦ κὺρ-Τάσσου θὰ τὰ βάλῃ μ'ἑμένα. Ὅλα στὸν Μ-Ἀργύρη ξεποῦνε.

ΛΕΛΑ — Μοῦ κάνεις μιὰ χάρι Μ-Ἀργύρη ; Ἄν ἰδῇς κάτω τὸ γιατρὸ πὲς πὼς τὸν ζητοῦνε στὸ 11. Εἶναι ἀνάγκη.

Μ. ΑΡΓΥΡΗΣ — Στους ὁρισμούς σας, κυρία.

Ἡ Θεατρίνα κ' ἡ Λέλα φεύγουνε.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ, ΦΛΕΡΗΣ, ἀργότερα ΜΙΣΤΡΑΣ

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ — Ἦρθα νὰ ξανασάνω καὶ βρῆκα μαλλὶ νὰ ξάνω. Ἐνῷ προχωρεῖ πρὸς τὴ μεσιανὴ θύρα, συναντᾷ τὸν Φλέρη ποὺ μπαίνει ὀρμητικὸς.

ΦΛΕΡΗΣ — Θὰ τρέχω ἀπὸ πίσω σου νὰ σὲ κυνηγῶ ; Ποῦ σ' ἔστειλα ; Περιμένω μιὰ ὥρα.

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ — Βλέπεις πὼς ἔρχομαι. Δὲν μπορῶ νὰ γίνω ἑκατὸ κομμάτια, κύριε Τάσσο μου.

ΦΛΕΡΗΣ — Παράγινες. Τὸ ξέρεις ;

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ — Ἄς ὀψωνται ποὺ μὲ κατάντησαν.

ΦΛΕΡΗΣ — Ποῦ εἶναι ἡ κυρία Δώρα ;

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ — Εἶναι ἄρρωστη λέει. Κλαίει μὲς τὴν κάμαρά της. Δὲν θέλει νὰ κατεβῇ.

ΦΛΕΡΗΣ — Ἀρχίσαμε τὰ ἴδια ; Θὰ τὴν κάνω ἐγὼ νὰ τῆς περάσουν αὐτὰ τὰ κλάματα. Αὐτὰ μᾶς λείπανε τώρα. Κάνει νὰ προχωρήσῃ δεξιά. Τὴν στιγμὴ αὐτὴ μπαίνει ὁ Μιστράς ἀπὸ τὴν μεσιανὴ θύρα.

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ — Ἐγὼ πάω. Προχωρεῖ στὴ μεσιανὴ θύρα, ὅπου ἀπαν-
τιέται μὲ τὸ γιατρό.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Δὲν ἄρχισε, πάει νὰ πῇ, ἀκόμα ἡ ἀπαγγελία.

Μ-ΑΡΓΥΡΗΣ — Καθὼς βγαίνει πρὸς τὸ γιατρό. Γιατρὲ σὲ ζητοῦνε
στὸ 11. Φεύγει.

ΦΛΕΡΗΣ — Τί ἀπαγγελία, ἀδερφέ; Δὲ βλέπεις πάλι;

ΜΙΣΤΡΑΣ — Τί τρέχει;

ΦΛΕΡΗΣ — Τὰ ἴδια τῆς συχωρεμένης. Ἡ προκομὴν μου κάθε-
ται σὴν κάμαρά της καὶ κλαίει καὶ κάνει τὴν ἄρρωστη. Δὲ μοῦ λὲς
ἐπὶ τέλους, γιατρὲ, τί ἔχει αὐτὸ τὸ παιδί;

ΜΙΣΤΡΑΣ — Σοῦ εἶπα, φίλε μου. Δὲ θέλεις νὰ μ' ἀκούσης. Ἔ;
τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω, μάτια μου;

ΦΛΕΡΗΣ — Ἀφίσε τίς ἀννοησίες, γιατρέ μου, ἂν ἀγαπᾷς τὸ Θεό!

ΜΙΣΤΡΑΣ — Σοῦ μιλῶ σοβαρά. Ἡ Δώρα εἶναι ἐρωτευμένη, μὰ
τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω.

ΦΛΕΡΗΣ — Αὐτὸ μὰς ἔλειπε. Ἀκόμα δὲ βγῆκε ἀπ' τ' αὐγὸ, θέ-
λει κι' ἔρωτες.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Ἐχνᾷς τὰ δικὰ σου. Πολὺ εὔκολα τὰ ξεχνᾷς, νὰ σὲ
χαρῶ.

ΦΛΕΡΗΣ — Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Παιδιάτικες ἀν-
νοησίες.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Νὰ παντρέψῃς τὸ κορίτσι σου, Τάσσο.

ΦΛΕΡΗΣ — Θὰ τὸ παντρέψω ὅταν ξέρω ἐγὼ καὶ ὅταν νομίζω
ἐγώ. Δὲν εἶναι ἡ ὥρα.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Εἶσαι κύριος νὰ κάμῃς ὅ,τι θέλεις. Τοῦ λόγου σου
προστάζεις.

ΦΛΕΡΗΣ — Πήγαινε νὰ τῆνε ἰδῆς, σὲ παρακαλῶ καὶ γράψε κανένα
γιατρικό.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Πηγαίνω. Μὰ τὸ γιατρικὸ σοῦ τὸ εἶπα ἀπὸ τώρα.
Νὰ τὸ ξέρεις, μάτια μου.

ΦΛΕΡΗΣ — Ἀφίσε σὲ παρακαλῶ τίς συμβουλές. Σοῦ ζήτησα συν-
ταγή.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Σὰν ἐπιμένεις. Σοῦ δίνω πάλι ἓνα κουρέλι. Ut ali-
quid fiat, ποῦ λέει κι' ὁ Λατῖνος. Πές μου ἀλήθεια. Πὼς πάνε οἱ
δικές σου οἱ δουλειές; Ξαναρχίζει λοιπὸν, πάει νὰ πῇ, τὸ παλιὸ εἰδύ-
λιο; Τί τρέλλα! Τί τρέλλα!

ΦΛΕΡΗΣ — Ἀφίσε τα, γιατρέ. Δὲν ἔμαθες τὰ ἄλλα νέα...

ΜΙΣΤΡΑΣ — Ποιά;

ΦΛΕΡΗΣ — Ἡ Λέλα ἦρθε ἐδῶ. Βρίσκεται στὰ λουτρά.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Τοῦ Διαβόλου τὴ γυναῖκα. Πάει νὰ πῇ σοῦ γινε κο-

λυτσίδα. Σοῦ τρέχει ξοπίσω. Ἐτσι εἶναι αὐτὲς οἱ γυναῖκες πανάθεμά
τες. Πές μου. Ξέρει τίποτε γιὰ τὴ Βέρα;

ΦΛΕΡΗΣ — Ποὺ θὲς νὰ ξέρῃ. Ποτὲ δὲν τῆς εἶπα τίποτα. Ἄκουσε
ὅμως γιατρέ. Τὰ πράματα δὲν εἶναι ὅπως τὰ φαντάζεσαι.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Ἄμέ;

ΦΛΕΡΗΣ — Φεύγει ἡ καϋμένη, φεύγει μακριὰ, γιὰ πάντα. Ἦρθε
νὰ μ' ἀποχαιρετίσῃ.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Τὸ πίστεψες; Ἄς κάνω τὸ σταυρό μου. Καψερὲ,
στάθηκες πάντα ποιητὴς κ' εὐκολοπίστευτος, σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ.

ΦΛΕΡΗΣ — Αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω γιατρέ.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Ἄμποτε, νὰ δώσῃ ὁ ἀφέντης ὁ Θεός. Τὴν εἶδες;

ΦΛΕΡΗΣ — Ἦρθε καὶ μὲ βοήκε ἐχθὲς, ὅτι ἔφυγες. Μοῦ εἶπε μά-
λιστα πὼς ἂν μὲ ξανασυναντήσῃ θὰ κάνῃ πὼς δὲ μὲ γνωρίζει. Κα-
ταλαβαίνει τὴ θέσῃ μου. Εἶναι γυναίκα μ' αἰσθήματα, γιατρέ. Πίστεψέ
με. Δὲν ξέρεις πόσο μὲ συγκίνησε.... Ἀπὸ χθὲς ἔχω ἓνα βάρος στὴν
καρδιά μου. Καταλαβαίνω πὼς τῆς φέρθηκα ἄσχημα.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Πάει νὰ πῇ τὴν ἀγαπᾷς ἀκόμα.

ΦΛΕΡΗΣ — Δὲν στοὺ κρύβω γιατρέ. Ποτέ μου δὲ θὰ τὴ ξεχάσω
αὐτὴ τὴ γυναίκα. Στάθηκε τόσο εὐγενικὴ καὶ τόσο περήφανη μαζὶ
μου. Μοῦδειξε τὴν ἀγάπῃ της χίλιες φορὲς. Στὴν ἀρρώστεια μου
σαράντα μέρες ξενύχτισε στοὺ προσκέφαλό μου. Ποιὰ τίμια γυναίκα
θὰ φερνότανε ἔτσι; Καὶ τώρα ἀκόμα, τώρα ποὺ νευριασμένος ἐγὼ
ἀπὸ τὴν ἰδέα πὼς μὲ κυνηγάει, τῆς κακομίλησα σὰν τὸν τελευταῖο
παλιάνθρωπο, αὐτὴ φάνηκε ἀνώτερη κ' εὐγενικώτερη ἀπομένα. Ναὶ
γιατρέ. Ἄν σοῦ πῶ πὼς δὲν τὴν ἀγαπῶ αὐτὴ τὴ γυναίκα ἀκόμα,
θὰ μὲ κολάσῃ ὁ Θεός.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Πάρτηνε, μάτια μου, λοιπὸν νὰ μὴ σὲ κολάσῃ.

ΦΛΕΡΗΣ — Μὴν ἀστειεύεσαι γιατρέ. Δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Τώρα
ὅλα τέλειωσαν μετὰξὺ μας. Τὸ σχέδιο τῆς ζωῆς μου τὸ ξέρεις. Ἡ
Μοῖρα μοῦφερε μπροστά μου τὴ Βέρα. Ἐχθὲς τὸ βράδυ ξαναδέ-
σαμε τὴ παλιά μας γνωριμία. Μία ἰδανικώτερη ἀγάπῃ μὲ κυβερ-
νάει τώρα. Θὰ ξαναφέρω τὴ ζωὴ μου ἐκεῖ ποὺ παραστράτησε. Θὰ
ξαναδέσω μιὰ κλωστή ποὺ κόπηκε. Τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου θέλω
νὰ τὸ ξανακάνω ὁμορφο, ὅπως ἦταν ἡ ἀρχὴ της. Σοῦ τῶπα πολ-
λὲς φορὲς. Αὐτὸ εἶναι τ' ὄνειρό μου.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Μὲ τὰ λόγια, μάτια μου, κάνει ἀνώγεια καὶ κατώ-
γεια κανένας.

ΦΛΕΡΗΣ — Τὰ λόγια θὰ γίνουν πραγματικότητα αὐτὴ τὴ φορὰ.
Ἡ Βέρα θὰ γίνῃ γυναϊκά μου. Ἡ Δώρα θὰ βρῇ τὴ φυσικὴ της
μητέρα. Κ' ἐγὼ θὰ ξεχάσω ὅλη τὴ χαμένη ζωὴ ποὺ μεσολάβησε.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Meglio tardi que mai πάει νὰ πῇ. Τὸ σχέδιό σου εἶναι ὥμορφο. Ὡστόσο ἐγὼ πάω νὰ ἰδῶ τὴν κόρη σου κ' ἔφτασα. Μὲ ζητοῦνε καὶ στὸ Ἑνδεκα!

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

ΦΛΕΡΗΣ, ΚΥΡΙΟΙ, ΚΥΡΙΕΣ, Ο ΑΝΘΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ, ΔΕΛΑ

Μπαίνουν, κύριοι καὶ κυρίες, χαιρετοῦν τὸν Φλέρη, ἄλλοι περιφέρονται ἀπάνω κάτω στὴν αἴθουσα, ἄλλοι κάθονται στὶς καρέκλες σὲ χωριστοὺς ὁμίλους.

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Πλησιάζει τὸ Φλέρη. Ἦρθατε ἀπ' τοὺς πρώτους βλέπω γιὰ τὴν ἀπαγγελία.

ΦΛΕΡΗΣ — Δηλαδή εἶχα ἀνεβεῖ γιὰ μιὰ ἄλλη δουλειὰ καὶ βαρέθηκα νὰ κατεβῶ. Πότε ἀρχίζει ἡ ἀπαγγελία; Μήπως ξέρεις;

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Μὰ εἶνε ὥρα ὑποθέτω. Εἶμαι περιέργος νὰκούσω αὐτὴ τὴ νέα θεατρίνα. Ἐγὼ ἔλειπα λίγα χρόνια στὸ ἐξωτερικὸ καὶ δὲν παρακολούθησα τὸ θέατρό μας. Λένε πὼς ἔχει μεγάλο τάλαντο αὐτὸ τὸ κορίτσι.

ΦΛΕΡΗΣ — Ὅμολογουμένως. Εἶν' εὐτυχία στὴ μονοτονία αὐτὴ τῶν λουτρῶν νᾶχουμε μίαν τόσο ἐκλεκτὴ καλλιτεχνικὴ παρὲνθεση.

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Μὰ τί θέμα ἐδιάλεξε ἡ εὐλογημένη; Ὁφελία μ' αὐτὴ τὴ ζέστη!

ΦΛΕΡΗΣ — Χά, χά! Μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ μετεωρολογία τῆς τέχνης! Βρίσκετε πὼς τὰ θλιβερὰ θέματα ταιριάζουν περισσότερο μὲ τὸ κρύο.

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Ξέρω κ' ἐγώ. Μοῦ φαίνεται.

ΦΛΕΡΗΣ — Ἐχω τὴν ἰδέα πὼς καὶ μὲ τὸ κρύο σᾶς ἀρέσουν τὰ εὐθυμα θέματα. Ἄ! φίλε μου. Αὐτὸ σημαίνει πὼς εἴσθε εὐτυχισμένοι στοὺς ἔρωτές σας καὶ σᾶς συγχαίρω ὀλοψύχως.

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Εἴσθε δηλαδή σύμφωνος.

ΦΛΕΡΗΣ — Ἦθελα νὰ ἤμουν. Ὅμως—βλέπετε—ἐγὼ θὰκούσω εὐχαρίστως τοὺς στεναγμούς τῆς Ὁφελίας.

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Οἱ παραπάνω, ΜΙΣΤΡΑΣ, ΔΩΡΑ

ΜΙΣΤΡΑΣ — Μπαίνει ἀπ' τὴ δεξιὰ θύρα δίνοντας τὸ μπράτσο του στὴ Δώρα. Ἐκεῖνη προχωρεῖ μὲ κόπο καὶ σὰν νὰ σέρνεται πρὸς τὸν Φλέρη. Βλέπεις μάτια μὲν, πὼς εἶμαι τέλειος γιατρός. Σήκωσα τὴν ἄρρωστή μου ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ τὴ φέρνω στὸν ἀγαπημένο της μπαμπᾶ.

ΦΛΕΡΗΣ — Ἐλπίζω πὼς τὴν ἔκαμες καλὰ. Ἦτανε καιρός.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Αὐτὸ δὲν τὸ ἐγγυῶμαι, νὰ σὲ χαρῶ.

ΦΛΕΡΗΣ — Δὲν εἶμαι καθόλου εὐχαριστημένος μαζί της. Βαρέθηκα αὐτὲς τὶς ἀρρώστιες κάθε λίγο, δίχως κανένα λόγο.

ΔΩΡΑ — Φταίω ἐγὼ μπαμπᾶ, ἂν εἶμαι ἄρρωστη ; Αἰσθάνομαι τόσο ἄσχημα. Καὶ μὲ μαλλώνετε. Φέρνει τὸ μαντύλι στὰ μάτια.

ΦΛΕΡΗΣ — Εἶπα πῶς ἐννοῶ νὰ παύσουν αὐτὰ τὰ κλάματα. Μὲ συγκινοῦνε ὅσο καὶ οἱ βρύσες ποὺ τρέχουν στὸ δρόμο.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Τάσσο μὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, εἶσαι πολὺ κακὸς σήμερα. Παραιτοῦμαι ἀπὸ γιατροῦ σου.

ΔΩΡΑ — Μὰ τί φταίω ἐγώ, μπαμπᾶ ; Μήπως τὸ θέλω ;

ΦΛΕΡΗΣ — Κάτσε ἐκεῖ καὶ ἡσύχασε. Πρὸς τὸ γιατρό. Δὲν μοῦ λὲς γιατρέ, τί ἔπαθε ἡ θεατρίνα ;

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Ποὺ στεκότανε γιὰ λίγο παράμερα. Ἀλήθεια τί ἔπαθε γιατρέ ; Προσέχουν κ' οἱ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς διαφόρους ὁμίλους.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Τίποτε σπουδαῖο. Εἶχε ἓνα παροξυσμὸ ἀπὸ τὴν ἰσχυρά της καὶ τῆς ἔκαμα μιὰ ἔνεσι ἀπὸ μορφίνη. Σὲ λίγα λεπτὰ ὑποθέτω πὼς θὰ εἶναι σὲ θέση νὰ κατεβῇ. Ἡ μορφίνα, μάτια μου, εἶναι τὸ δεξί μας χέρι ἐμᾶς τῶν τσαρλατάνων.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ παραπάνω, ΒΕΡΑ.

Ἡ Βέρα μπαίνει μόνη της, μὲ μαύρη φορεσιά, σοβαρὴ καὶ μὲ κουρασμένο βῆμα. Δείχνει ἔχνη παλαιᾶς ὁμορφιάς, λίγο μαραμμένης, τὸ βλέμμα της εἶναι κουρασμένο καὶ τὰ κινήματά της σοβαρὰ κ' ἐπίσημα, δίνουν μιὰ ἀριστοκρατικὴ ἔκφραση στὸ σύνολό της. Χαιρετάει μὲ κλίσι τοῦ κεφαλιοῦ διαφόρους γνωστούς της καὶ προχωρεῖ ζητώντας νὰ βρῇ παράμερα κάποιο κάθισμα. Ὁ Φλέρης καθὼς περνάει τὴ χαιρετάει μὲ ἀδιόρατη ταραχή, σηκωνόμενος ἀπ' τὴ θέση του, καθὼς κ' ὁ ἀνθυπολοχαγός. Ἡ Βέρα βλέποντας τὴ Δώρα μὲ τὰ φασσαμέν της, σταματᾷ μιὰ στιγμή.

ΒΕΡΑ — Ἄ ! ἡ συμπαθητικὴ μου ἡ μικρούλα. Τί κάνεις μικρὴ Τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τὴν φιλεῖ. Κύριε Φλέρη ! Τοῦ δίνει τὸ χέρι της. Ξέρετε ὅτι εἶμαι ἐρωτευμένη μὲ τὴν κόρη σας. Τί χαριτωμένο κοριτσάκι.

ΦΛΕΡΗΣ — Μὴν τῆς δίνετε ἀέρα, δεσποινίς. Ἐγὼ δὲν εἶμαι καθόλου εὐχαριστημένος μαζί της.

ΒΕΡΑ — Ἐλάτε ἀφήστε τὶς ἀστείότητες. Ἐγὼ θὰ καθίσω κοντά της. Νά ! Ἐδῶ . . . Μὲ θέλεις μικρούλα μου ;

ΔΩΡΑ — Ἀκοῦτ' ἐκεῖ, δεσποινίς. Μεγάλη χαρά μου. Κάθεται κοντά της καὶ τὴν χαϊδεύει.

ΦΛΕΡΗΣ — Ὡστε ἔχομεν ἀπαγγελία σήμερα.

ΒΕΡΑ — Ἐγὼ ὑπέθετα πὼς θάχῃ ἀρχίσῃ πιά. Εἶμαι πάντα τόσο ἀφηρημένη ποὺ παρ' ὀλίγον νὰ τὸ ξεχάσω.

ΦΛΕΡΗΣ — Εὐτυχῶς δὲν τὸ ἐξεχάσατε, δεσποινίς.

ΒΕΡΑ — Ναί, εὐτυχῶς. Γιατί ἤθελα νάκούσω αὐτὸν τὸν νέον ἀστέρα. Καὶ γιατί ἀργοῦν ;

ΦΛΕΡΗΣ — Μὰ, κάποια κακοδιαθεσία τοῦ ἀστέρος. Ὁ φίλος μου δείχνει τὸν Μιστρὰ μπορεῖ νὰ σᾶς πληροφορήσῃ.

ΒΕΡΑ — Ὁ κύριος εἶναι ἀστρονόμος ;

ΜΙΣΤΡΑΣ — Ὁχι, per Dio !

ΦΛΕΡΗΣ — Εἶναι ὁ γιατρός μου, ὁ ἀγαπητός μου φίλος κ. Μιστρὰς. Σᾶς τὸν παρουσιάζω. Ἡ δεσποινὶς Μεράτη.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Ὑποκλίνεται. Ἀστρονόμος ! Ἡ γιατρικὴ μου εἶναι τὸ βέβαιον κυρά μου, ὅτι πρώτη φορὰ ἀνέβηκεν ὡς τὰ ἄστρα γιὰ νὰ θεραπεύσῃ μιὰ ἰσχυαλγία. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι σὲ λίγα λεπτά... Ὅμως νά ! Ἐρχεται νομίζω ἡ δεσποινὶς Λέλα, ἡ φιλενάδα τῆς Θεατρίνας, πού μοῦ ἔκαμε καὶ τὴ νοσοκόμα. Αὐτὴ θὰ μᾶς δώσῃ τίς τελευταῖες πληροφορίες.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ παραπάνω, ΛΕΛΑ.

Ἡ Λέλα μπαίνει μὲ μεγάλη ζωηρότητα καὶ εὐθυμία. Χαιρετᾷ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ γλυκὰ βλέμματα πρὸς τοὺς κυρίους. Καθὼς προχωρεῖ συναντᾷ μπροστά της τὸν ἀνθυπολοχαγὸ, τὸν πέρνει ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τοῦ μιλεῖ μὲ γέλια. Προχωροῦν στὸ προσκήνιο. Ὁ Φλέρης ταράσσεται καὶ βγάζει μιὰ ἐφημερίδα ἀπὸ τὴ τσέπη του. Κάνει πὼς διαβάζει.

ΛΕΛΑ — Τί ἀστεῖο πράμα πού εἶναι ἡ μορφίνη. Ἀστεϊότατο... Γελάει.

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Δὲν βρίσκω τί ἀστεϊότητα μπορεῖ ν'ἄχῃ.

ΛΕΛΑ — Ξεκαρδισμένη. Σᾶς βεβαιώνω πὼς εἶναι ἀστεϊότατο. Πρὸς τὸ Μιστρὰ. Γιατρὲ δὲν εἶσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴ νοσοκόμα σας ; Πέστε μου ;

ΜΙΣΤΡΑΣ — Ἐνθουσιασμένοι. Μὰ τί βοήκατε ἀστεῖο, κοκώνα μου ;

ΛΕΛΑ — Δὲν ξέρω. Καὶ ἡ μορφίνα καὶ ἡ βελονίτσα σας πού τὴν κάψατε στὴ φλόγα καὶ σεῖς ἀκόμα μὲ τὴ σοβαρότητα πού κρατοῦσατε τὴ βελονίτσα αὐτὴ, ὅλα μοῦ φάνηκαν τόσο ἀστεῖα. Δὲν εἶναι ἀστεῖα ; Χά, χά, χά !. Στὸ Θεό σας, γιατρέ. Καὶ νὰ βλέπατε τώρα τὴ συγκίνησι πού ἔχει ἡ φιλενάδα μου. Τὰ μάτια της γυαλίζουν. Εἶναι μερικὰ πράγματα πού μοῦ φάνηκαν τόσο ἀστεῖα. Πέφτει ἀπάνω στὸν ἀνθυπολοχαγὸ καὶ γελάει. Ὅλοι τὴν κυττάζουν παράξένα. Ἡ Βέρα καρφώνει ἀπάνω της τὰ φασαμέν. Ὁ Φλέρης φαίνεται ταραγμένος.

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Σὲ καλὸ σας, δεσποινίς. Τί πάθατε ;

ΛΕΛΑ — Ποῦ θὰ καθίσωμε, φίλε μου. Νὰ, ἔδω σ' αὐτὸ τὸ τραπέζακι ἔ ;

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Ὅπου θέλετε. Κάθονται. Ἡ Λέλα τοῦ κρυφομιλεῖ μὲ γέλια.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Δὲν θὰ κατεβῇ λοιπὸν ἡ Ὀφηλία ; Τὴν περιμένει τόσος κόσμος. Διάβολε ! Μ' αὐτὴ τὴ κάψα....

ΛΕΛΑ — Θὰ κατεβῇ. Ξέρετε ὅμως, γιατρὲ, πὼς δὲν τρελλαθῆκε ἀκόμα ἐντελῶς. Ὁ ἔρωσ τοῦ Ἀμλέτου δὲν ἔφθασε ἀκόμη ἐκεῖ ποὺ πρέπει. Ἡ καὶμὲνη ἡ Ὀφηλία ! Φαντασθῆτε γιατρὲ, νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ ἔρωτα.... Γελάει. Τώρα κανένas δὲν τρελλαίνεται οὔτε αὐτοκτονεῖ. Οἱ Ὀφηλίες καὶ οἱ Βέρθεροι ἦσαν τοῦ παλαιοῦ καιροῦ. Πρὸς τὸν ἀνθυπολοχαγό. Τί θὰ μοῦ προσφέρετε φίλε μου ; Διψῶ, διψῶ, ἔχω μιὰ φωτιά μέσα μου.

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Ἐνα σιρόπι ; Γκροζεΐ ; Βυσσινάδα μὲ πάγο ; Τί θέλετε ;

ΛΕΛΑ — Μὰ ποιὸς σᾶς εἶπε φίλε μου, πὼς θέλω νὰ σβύσω τὴ φλόγα μου ; Σοβαρά. Δέχομαι λίγο ἀλκοόλ, μιὰ βενεδικτίνα, ὅ,τι θέλετε ;

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Μιὰ βενεδικτίνα ! Μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστησι. Θὰ σᾶς κάμῃ εὐθυμότερη καὶ εὐγλωττότερη. Κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι. Παιδί, μιὰ βενεδικτίνα. Δὲν προτιμᾷτε σαμπάνια ;

ΛΕΛΑ — Ὅχι. Οἱ ἐφημερίδες θὰ γράφουν αὔριο : « Ὁ καμπανίτης ἔρρευσεν ἄφθονος, » Εἶδατε μὲ τί σεβασμὸ μιλοῦν οἱ δημοσιογράφοι γιὰ τὸν «καμπανίτην».

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Δὲν πιστεύω νὰ ἐνασχοληθῇ ὁ τύπος μὲ τὰ ἄτομά μας. Εἴμαστε τόσο ἄσημοι.

ΛΕΛΑ — Σοβαρά. Ποῦ τὸ ξέρετε ; Καὶ ὅμως εἶνε φοβερὸ νὰ γίνῃ κανένas ἀνάγνωσμα.

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Ὅμιλᾷτε σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἐτοιμάζεται νὰ κάμῃ σκάνδαλον. Τί σᾶς ἐνδιαφέρει ὁ τύπος ; Τί ἔχει νὰ κάμῃ μὲ μᾶς ;

ΛΕΛΑ — Εἰσθε ὁ πλέον ἀνόητος ἀξιωματούχος τοῦ στρατοῦ. Καὶ ἴσως ὁ ὥραιότερος ! Τὸν χαϊδεύει.

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Ὁ ! ἄ ! ἄ ! Ὁ ὑπηρετὴς φέρνει τὴ βενεδικτίνα καὶ σερβίρει. Πίνουν μ' εὐθυμία.

ΒΕΡΑ — Πρὸς τὸν Τάσσο. Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ γυναῖκα ; Ἡ εὐθυμία της ἀρχίζει νὰ ὑπερβαίνει τὰ ὅριά. Φαίνεται μεθυσμένη.

ΦΛΕΡΗΣ — Ταραγμένος. Δὲν ξέρω ἀκριβῶς. Τὴ βλέπω δύο τρεῖς μέρες στὰ λουτρά. Φαίνεται πὼς εἶναι φιλενάδα τῆς θεατρίνας.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Σκύβοντας. Εἶναι ὀλίγον ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν εὐθύμων γυναικῶν. Πάει νὰ πῇ . . . Κατάλαβες, κοκώνα μου ;

ΛΕΛΑ — Στὴν ὑγείά σου, ἀνθυπολοχαγέ. Ζήτω ἡ εὐθυμία! Στὴν ὑγεία σας, γιατρέ. Σηκώνει τὸ ποτήρι πρὸς τὸν Μιστρά. Νὰ θυμᾶσθε πὼς σᾶς ἔκαμα μιὰ φορὰ τὴ νοσοκόμα.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Εὐχαριστῶ, κοκώνα μου. Εὐχαριστῶ.

ΛΕΛΑ — Πρὸς τὸν Μιστρά. Μὰ ἐκείνη ἡ βελονίτσα σας γιατρέ. Γελάει. Μὲ τί κακία πού τὴ μπιῆξατε στὸ δέρμα τῆς φιλενάδας μου. Τί σκληρὸς ἄνθρωπος πού εἰσθε. Ἐγὼ δὲ θὰ σᾶς ἄφινά ποτέ μου νὰ μὲ τρυπήσετε ἔτσι.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Εἴσαστε τόσο λιγόψυχη, κοκώνα μου;

ΛΕΛΑ — ὦ! τρέμω τὸ αἷμα, τρέμω τὸ αἷμα. Δὲ θᾶκανα γιὰ γιατρός, σᾶς βεβαιῶνω. Μόνο οἱ ἄνδρες εἶναι καμωμένοι γιὰ τὸ σκληρὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα. Πρὸς τὸν ἀνθυπολοχαγό. Μά, ἀνθυπολοχαγέ, ἐσὺ κοιμήθηκες. Τί ψόφιοι ἄνθρωποι πού εἰσθε ὅλοι σας! Ἐμπρός, ἔνα ποτηράκι ἀκόμη! Πίνει. Εὐθυμῆστε λοιπόν, εὐθυμῆστε πρὶν χυθῇ ἐδῶ μέσα τὸ πνεῦμα τοῦ Σαῖξπειρ. Ἴπ, Ἴπ, οὐρρά! Γελοῦνε ὅλοι, ἄλλοι ἐγκάρδια, ἄλλοι εἰρωνικά. Ὁ Φλέρης παρακολουθεῖ τὴ σκηνὴ ταραγμένος, ἡ Βέρα ψυχρὴ, ἡ Δώρα κάτι σκύβει καὶ λέει στὴ Βέρα.

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Νὰ ζήσετε χίλια χρόνια, δεσποινίς. Εἴσαστε ἡ χαρὰ προσωποποιημένη.

ΛΕΛΑ — Χίλια χρόνια! Ἔστω! Χίλια! Ἐβίβα ἀνθυπολοχαγέ.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ παραπάνω, ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ — Μπαίνοντας ἀπὸ τὴ μεσιανὴ θύρα. Κυρίες καὶ Κύριοι, ἡ θεατρίνα σᾶς ζητεῖ συχώρεση. Εἶναι πολὺ ζαλισμένη καὶ δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ παραστήσῃ. Ἀναβάλλεται γι' αὔριο τὸ ἀπόγεμα.

ΟΛΟΙ — Ἀ! ἄ! Τί κρῖμα, τί κρῖμα!

ΛΕΛΑ — Σηκώνετε ἀπάνω. Γιατρέ, γιατρέ, τί μᾶς κάματε μὲ τὴ βελονίτσα σας. Ἡ καϋμένη ἡ θεατρίνα. Ποῖος ξέρει τί ἔχει. Πηγαίνω νὰ ἰδῶ.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Δὲν εἶναι τίποτε Ἦσυχᾶστε κοκώνα μου. Συνειθισμένα πράγματα. Ἀφῆστε τὴν νὰ ἡσυχάσῃ.

ΛΕΛΑ — Τί κρῖμα!

Ὁ κόσμος σηκωμένος στὸ πόδι σχολιάζει τὴν ἀναβολή. Ἄλλοι κάνουν νὰ φύγουν. Ἄλλοι κοντοστέκονται.

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Προβαίνει στὴ μέση. Σταθῆτε, κυρίες καὶ κύριοι. Μία ἰδέα! Μοῦ κατέβηκε μία ἰδέα. Μία καὶ εἵμαστε ἐδῶ θὰ παρακαλέσουμε τὴ δεσποινίδα Λέλα ν' ἀναπληρώσῃ τὴ θεατρίνα. Ἀπαγγέλλει θαυμάσια.

ΟΛΟΙ — Μάλιστα, μάλιστα. Σύμφωνοι!

ΛΕΛΑ — Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς τρελλάθηκε! Ἐγὼ νὰ κάμω τὴν Ὀ-
φηλία! Τὸ πνεῦμα τοῦ Σαίξπειρ θὰ μὲ κεραυνώσει.

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Κάθε ἄλλο. Θὰ μᾶς ἀπαγγεῖλετε τίποτα δικό σας,
ἓνα ποίημα, ἓνα μονόλογο. Δὲν ἔχει. Ἡ ἀπόφαση βγήκε.

ΟΛΟΙ — Βέβαια, βέβαια. Ἕνα μονόλογο. Τριγυρίζουν τὴ Λέλα καὶ
τὴ παρακαλοῦνε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Φλέρη, τὴ Βέρα καὶ τὴ Δώρα, ποὺ στέ-
κονται παράμερα.

ΛΕΛΑ — Ἀδύνατο. Δὲ θυμοῦμαι τίποτε. Ἀνθυπολοχαγὲ τρελλάθη-
θηκαν!

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Τὸ «Παραμῦθι τοῦ Ἐρωτεμένου Γιάννη»! Θὰ μᾶς
τὸ πῆτε. Ξέρω καλὰ πὼς τὸ θυμᾶσθε.

ΟΛΟΙ — «Τοῦ Ἐρωτεμένου Γιάννη», γενικὴ ἀπαίτησις.

ΛΕΛΑ — Σὰν νὰ πείθεται. Ἔστω. Ἀφοῦ ἐπιμένῃ ὅλος ὁ κόσμος.

ΟΛΟΙ — Μπράβο, μπράβο.

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Θὰ σᾶς ὀδηγήσω στὸ βῆμα. Δώστέ μου τὸ μπρά-
τσο σας. Τῆς δίνει τὸ χέρι καὶ τὴν ὀδηγεῖ στὸ βῆμα. Στὸν ἴδιο καιρὸ
φωνάζει κρυφά τὸν ὑπρέτη καὶ καί τὸν παραγγέλλει. Ὁ ὑπρέτης φεύγει
βιαστικά. Οἱ καλεσμένοι ξαναπέρνουν τίς θέσεις τους.

ΛΕΛΑ — Στηρίζετε στὸ τραπέζι μὲ τὰ δύο χέρια πίσω της. «Τὸ παρα-
μῦθι τοῦ Ἐρωτεμένου Γιάννη» . . .

Ἦταν μὰ φορὰ ἓνας Γιάννης

Σ' ἓνα πράσινο χωριό,

Καὶ δὲν εἶχε οὔτε χαῖρι

Καὶ δὲν εἶχε οὔτε μυαλό.

Μὰ σὰ Γιάννης, δίχως γνώση,

Τὸν ἐπόνεσε ἡ καρδιά

Καὶ τοῦ κόλλησε μεράκι

Γιὰ τὴν κόρη τοῦ παπᾶ!

Τᾶκουσαν μικροὶ, μεγάλοι

Καὶ γελοῦσαν ὦχ! ὦχ! ὦχ!

Παλαμίδα σοῦ μυρίζει

Ντεῦ μεντὲ νὰ φᾶς κολιοῦ.

Στὸν παπᾶ πηγαίνει ὁ Γιάννης

Μιὰ καὶ δυὸ καὶ τοῦ μιλεῖ.

Καὶ τὴν Ἑλενώ γυρεύει

Καὶ τὸ χέρι τοῦ φιλεῖ.

Μὰ ὁ παπᾶς τὴν ἁγιαστούρα

Πέρνει εὐτὺς καὶ τὸν ξορκίζει

Καὶ μὲ τὴ χοντρὴ μαγκούρα

Στὴν αὐλὴ τὸν προβοδίζει
Καὶ, κρατῶντας τὸ στηλιάρι,
Ἀνεβαίνει στὸ πατάρι:
— Κόρη μου νὰ σὲ χαρῶ
Δυὸ λογάκια νὰ σοῦ πῶ! —
Τὴν ἀρπάζει ἀπ' τὴν κοτσίδα
Τὴν πετάει στὴν ἀντρομίδα
Καὶ τῆς κάνει τὰ πλευρά της
Μαλακά, σὰν τὴν . . . καρδιά της.

Τάκουσαν μικροὶ, μεγάλοι
Καὶ γελοῦσαν χά, χά, χά,
«Τῆς ἀγάπης τὶς λαχτάρεις
Σοῦτ! καὶ μήτε τοῦ παπᾶ!»

Μὰ τοῦ Γιάννη τὸ μεράκι
Τώρα τοῦγινε φαρμάκι
Φεύγει, πάει μιὰ καὶ δυὸ
Στὸ ψηλὸ καμπαναριὸ
Κάνει τὸ σκοινὶ θηλειὰ
Καὶ κρεμιέται σὰ καλὰ!
Κ' ἡ ξανθὴ παππαδοπούλα
Ἐγινε καλογρηοῦλα.
Τὸ Χτωήχι στὸ δεξί της
Κομποσχοῖνι στὸ ξερβί της.
Ξέχασε πατέρα, μάνα
Καὶ τρελλὰ παραμιλλᾷ
— Χτύπα Γιάννη τὴ καμπάνα
Γιὰ νὰρχίσῃ ἡ λειτουργιά.

Τάκουσαν μικροὶ μεγάλοι
Καὶ γελοῦνε χά, χά, χά,
— Χτύπα, Γιάννη, τὴ καμπάνα
Γιὰ νὰρχίσῃ ἡ λειτουργιά!
Χά! χά! χά!

ΦΩΝΕΣ — Μπράβο, μπράβο! Μπίζ! Μπίζ! Χειροκροτήματα.

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Πέρνει ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ὑπηρέτη ποὺ μπήκε αὐτὴ τὴ στιγμή, ἓνα στεφάνι ἀπὸ τριαντάφυλλα καὶ τὸ φορεῖ τῆς Λέλας. Ζήτω ἡ χαρά! Ἐξ ὀνόματος ὅλης τῆς συντροφιᾶς σᾶς στεφανώνω. Ἡ Λέλα ὑποκλίνεται, χαιρετᾷ, εὐχαριστᾷ, δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

ΦΩΝΕΣ — Μπίζ, μπίζ!

¹ ΛΕΛΑ — Ἀδύνατο, ἀδύνατο. Σκάζω. Ἔχω δύσπνοια. Θέλω λίγον ἄερα.

ΦΩΝΕΣ — Μπίζ, Μπίζ! Γενική ἀπαίτησις.

ΛΕΛΑ — Ἀδύνατο!

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Δὲν μπορεῖτε νὰ ρηθῆτε.

ΛΕΛΑ — Ἔστω. Ἀλλὰ θὰ βγῶ νὰ πάρω λίγον ἄερα. Μοῦρχεται λιγοθυμία.

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Σᾶς συνοδεύω.

ΛΕΛΑ — Δὲν θέλω κανένα μαζῇ μου. Εὐχαριστῶ. Διορθώνει τὸ στεφάνι στὰ μαλλιά της. Πέντε λεπτά, σὲ πέντε λεπτά. Ὁρμάει πρὸς τὴν θύρα μὲ ὥραιαν ὀρμή.

Χτύπα Γιά ννη τὴν καμπάνα

Γιὰ νὰ ρχίσῃ ἡ λειτουργιά.

Χά! χά! χά!

Φεύγει.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

Οἱ παραπάνω, χωρὶς τὴ Λέλα.

Οἱ περισσότεροι ἀνασηκόνονται καὶ μιλοῦν μεταξύ τους εὐθυμοὶ καὶ μὲ μιὰ ἔκφραση εὐχαριστημένη γιὰ τὴν ἀπαγγελία.

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Τί θαυμασία γυναῖκα ἀλήθεια.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Μεγάλο χάρισμα πάει νὰ πῇ ἡ εὐθυμία, ὅταν εἶνε φυσικὴ καὶ αὐθόρμητη. Φαντάζεσθε κυρίες καὶ κύριοι, ὅτι ἂν δὲν ἔμεσολαβοῦσε ἡ ἰσχυαλία καὶ ἡ μορφίνα μου — ὅλα καὶ ὅλα — ὅλοι μας θὰ κλέγαμε τώρα μὲ τὴν Ὀφηλία. Θὰ ἦτανε φοβερὸ μ' αὐτὴ τὴ κουφόβραση.

ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ — Αὐτὸ τὸ ὀφείλομε σὲ σᾶς γιαιτρέ. Στὴ γιαιτρικὴ σας.... Γενικὴ εὐθυμία.

ΦΛΕΡΗΣ — Ὁ ὅποιος ἔχει σηκωθεί μαζῇ μὲ τὴ Βέρα καὶ τὴν κόρη του καὶ μιλοῦν σοβαρὰ μεταξύ τους, χωρὶς νὰ λάβουν μέρος στὴ γενικὴ εὐθυμία. Πᾶμε, δεσποινὶς Μεράτη. Δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε ὄρεξι νὰ ξανακούσετε αὐτὸ τὸ μονόλογο. Ἐγὼ ἐπληξα φοβερά.

ΒΕΡΑ — Μὲ προλαμβάνετε, κύριε Φλέρη. Σᾶς βεβαιόνα¹ ὅτι αὐτὴ ἡ εὐθυμία μὲ κούρασε. Πᾶμε. Δεσποινὶς δώστε μου τὸ μπράτσο σας. Ἐγὼ βλέπετε εἶμαι γρηὰ πιὰ καὶ κουράζομαι.

ΦΛΕΡΗΣ — Δεσποινὶς Βέρα... Τόση βία νὰ γεράσετε... Ἡ Δώρα δίνει τὸ χέρι της στὴ Βέρα καὶ βγαίνουν. Ἀκολουθεῖ ἀποπίσσω ὁ Φλέρης.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Πρὸς τὸν Φλέρη. Ἀποχωρεῖτε πάει νὰ πῇ ; ²

ΦΛΕΡΗΣ — Πᾶμε ὥς τὸ νησάκι. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἐδῶ μέσα εἶναι πληκτική Ἰδιαίτερος καὶ ἐνοχλητική λιγάκι. Ὁρεβουάρ, γιατρέ.

Φεύγουν.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

Οἱ παραπανῶ, χωρὶς τὸ ΦΛΕΡΗ, τὴ ΔΩΡΑ καὶ τὴ ΒΕΡΑ

ΑΝΘΥΠΟΛ. — Γιατρὲ ξεχάσατε τὴν ἄρρωστή σας.

ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ — Ἀλήθεια ποὺς ξέρει τὶ ἔκαμε ἡ μορφίνη. Δὲν φοβεῖσθε μήπως ἡ Ὁφελία σας γλύτωσε γιὰ πάντα ἀπὸ τὰ βάσανα τοῦ κόσμου ;

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΚΥΡΙΑ — Ἀλήθεια ἔχετε εὐθύνην, γιατρέ, ἀπέναντι τοῦ στερεώματος, ἂν ἐσβύσατε ἓναν ἀστέρα. Γέλια.

ΜΙΣΤΡΑΣ — Ἀ ! ὄχι δά ! Ὅχι τόσο ! Πρέπει ὅμως νὰ πάω νὰ ἰδῶ. Πρέπει. Κάνει νὰ φύγῃ. Σὰν εἶναι γιατρὸς κανένας, πάει νὰ πῇ...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΩΗ

Ἕνας ὑπηρέτης μπαίνει δρομαίως καὶ διευθύνεται πρὸς τὸν Μιστρᾶ

ΥΠΗΡΕΤΗΣ — Γιατρέ, τρεχᾶτε. Γρήγορα. Γιατρέ...

ΜΙΣΤΡΑΣ — Τί τρέχει πάλι ; ... Ἡσυχία δὲ μ' ἀφίνετε.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ — Αὐτὴ ἡ κυρία, ποὺ βγῆκε ἀποδῶ, σκοτώθηκε στὸ πάγκο. Τρεχᾶτε, γιατρέ. Ὁ γιατρὸς μένει κατάπληκτος. Οἱ ἄλλοι τριγυρίζουν τὸν Μιστρᾶ καὶ τὸν ὑπηρέτη.

ΦΩΝΕΣ — Τί τρέχει γιατρέ ; Τί εἶναι ;

ΜΙΣΤΡΑΣ — Ταραγμένος πολὺ. Καλὲ δὲν ἀκοῦτε ; Ἡ Λέλα σκοτώθηκε. Σκοτώθηκε μέσα στὸ πάγκο. ὦ ! δυστυχία !

ΦΩΝΕΣ — Σκοτώθηκε ! Σκοτώθηκε ἡ Λέλα !

ΥΠΗΡΕΤΗΣ — Δὲν εἶναι δυὸ λεπτά. Χτυπήθηκε μ' ἓνα πιστολάκι στὸ στήθος. Τρεχᾶτε γιατρέ. Προφθάστε !

ΦΩΝΕΣ — Γιατρέ ! Προφθάστε γιατρέ.

Ὁρμῶνε ὅλοι σαστισμένοι πρὸς τὴ μεσιανὴ θύρα, ἀκολουθώντας τὸ γιατρό, μὲ χειρονομίες καὶ ἀναφωνητά.

ΑΥΛΑΙΑ